

จากสวดพาทุงฯ สู่อุปนิสัยปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

ชลลชา ชาญวิชา

P18028

ในกฎแห่งกรรมเล่มที่ ๑๗ ข้าพเจ้ากล่าวถึงความมหัศจรรย์ของข้าพเจ้าคือ นายสมศักดิ์ ชาญวิชา ผู้ช่วยนายสถานีรถไฟลพบุรี ได้สวดพาทุงมหากา และเกิดความเจริญรุ่งเรือง มีความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน เป็นแรงบันดาลใจให้ข้าพเจ้า ปฏิบัติตามด้วยความศรัทธาอย่างแรงกล้า

ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าสวดมนต์เสร็จจะอธิษฐานจิตว่า “ขอให้ข้าพเจ้าได้มีช่องทางทำมาหากิน เพื่อช่วยภาระค่าใช้จ่ายในบ้านเพราะบ้านที่สร้างยังต้องผ่อนอยู่ และขอให้พบกับญาติทางธรรม มาช่วยเหลือเกื้อกูลข้าพเจ้าด้วยเถิด” ไม่นานคำอธิษฐานจิตเป็นไปดังปรารถนา ข้าพเจ้าได้มีโอกาสรู้จักกับคุณณัฐวัชร – ศรินยา เมธารมณีย์ ซึ่งดำรงตำแหน่งประธานคนที่ ๓ ของโลก ในบริษัทขายตรงแห่งหนึ่ง ทั้งสองคนเคยฝึกปฏิบัติธรรมกับคุณแม่ ดร.สิริ กรินชัย

จากแม่บ้านธรรมดาคนหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ตัดสินใจทำงานกับบริษัทขายตรงแห่งนี้
หลวงพ่อบรรพแล้วให้พรว่า **“ให้อุดหนุน ตั้งในการทำงาน ก่อนสบายต้อง
ลำบากก่อนเสมอ”** หลวงพ่อจะแผ่เมตตาให้ ข้าพเจ้ารับพรจากหลวงพ่อบรรพแล้ว
ทำงานด้วยความตั้งใจ พยายามไม่ลืมนิสัยดีแล้วแผ่เมตตาไปด้วย

งานของข้าพเจ้าเจริญรุ่งเรืองตามลำดับ เดือนแรกขึ้นตำแหน่งผู้จัดการ เดือนที่
สองขึ้นตำแหน่งผู้จัดการอาวุโส ขายสินค้าทะลุเป้ามากมาย การทำงานครั้งนี้ทำให้
ข้าพเจ้ารู้สัจธรรมของชีวิตว่า **“ตนเท่านั้นที่เป็นที่พึ่งแห่งตน”** เรียนให้รู้ คว้าให้
จำ ทำให้จริง ที่หลวงพ่อบรรพสอนไว้ ข้าพเจ้านำมาปฏิบัติ ข้าพเจ้าทำงานด้วยความ
จริงจัง กินน้อย นอนน้อย พักผ่อนน้อย ข้าพเจ้าเหนื่อยมาก ไม่มีอะไรได้มาง่าย ๆ เลย
ความสบายต้องลงทุนด้วยความลำบากก่อนเสมอ เป็นจริงดังที่หลวงพ่อบรรพ บ้างวัน
กลับถึงบ้านด้วยร่างกายเหนื่อยล้า ทำให้ไม่ได้มีความสุขที่ไหวพระ สวดบ้างไม่สวดบ้าง
ทำให้หน้าที่การงานมีปัญหาและอุปสรรค ช่วงที่ข้าพเจ้ายังแก้ปัญหาไม่ได้รู้สึกสับสน
มีดมนอนอยู่นั้น คืนหนึ่งข้าพเจ้าฝันไปว่า ได้เดินไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง เคว้งคว้างมาก มี
ผู้คนมากมาย มีหลวงพ่อบรรพเดินนำพาไป และมีเสียงหนึ่งมากระซิบที่ข้างหูหลายครั้งว่า
“ต้องมาเจริญกรรมฐานเจ็ดวัน ชีวิตถึงจะเจริญรุ่งเรือง”

ข้าพเจ้าตื่นขึ้นมาทบทวนความฝัน ตื่นตันใจจนน้ำตาไหลในความเมตตาปราณี
ของครูบาอาจารย์ ที่ถึงคราวลูกศิษย์อยู่ในฐานะลำบาก หลวงพ่อมีเมตตาเตือนสติ
และส่องแสงสว่างแห่งปัญญามาให้

วันหนึ่งมีญาติธรรมโทรศัพท์มาถามข้าพเจ้าว่า จะเข้าปฏิบัติธรรมในโครงการ
ปฏิบัติธรรมถวายเป็นกุศลแด่หลวงพ่อ เนื่องในโอกาสครบรอบ ๗๕ ปีของหลวงพ่อ ใน
วันที่ ๕ - ๑๒ สิงหาคม ๒๕๔๖ นี้หรือไม่ ข้าพเจ้ารีบตอบรับทันที ตั้งใจไปปฏิบัติ
กรรมฐานเจ็ดวัน เพื่อทดแทนคุณของครูบาอาจารย์ ทั้ง ๆ ที่ไม่เคยอยู่ถึงเจ็ดวันเลย ไม้
แน่ใจว่าตัวเองจะอดทนเพียงไร

วันแรกของการปฏิบัติธรรม เดินครึ่งชั่วโมง นั่งครึ่งชั่วโมง จิตเริ่มสงบ เริ่ม
ทบทวนชีวิตที่ผ่านมา ความผิดพลาดใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากการกระทำของตัวเองโดยรู้
บ้างไม่รู้บ้าง ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกผิด ข้าพเจ้าโชคดีที่ได้พบหลวงพ่อ ที่เป็นผู้ชี้แนวทางให้
ข้าพเจ้าพบพระธรรมในพระพุทธศาสนา ทำให้รู้สึกซาบซึ้งจนน้ำตาไหลออกมาดดยไม่
รู้ตัว วันที่สี่ของการปฏิบัติธรรม ความเจ็บปวดเกิดขึ้นขณะนั่งกรรมฐาน ปวดเข้า ปวด

แขน ปวดขา ข้าพเจ้าคิดลำพองในใจว่า ปวดแล้วกำหนดคงหายเหมือนเมื่อวาน ด้วย
ความที่ตั้งใจอยากจะชดใช้กรรม ข้าพเจ้าอธิษฐานจิตว่า เวรกรรมใด ๆ ที่ข้าพเจ้าทำ
มา ข้าพเจ้าขอชดใช้กรรมให้หมด ขอให้เจ้ากรรมนายเวรจงมารับเอาด้วยเถิด สิ้นคำ
อธิษฐานได้ไม่นาน ความปวดเพิ่มทวีความรุนแรง ปวดหัวปวดแขน ปวดทั่วสกลกาย ตั้ง
สติไม่ได้ ไม่รู้จะกำหนดอะไรก่อน ข้าพเจ้ารู้สึกมึนงง วิงเวียนศีรษะ ใจสั่นอย่างรุนแรง
เหงื่อเริ่มแตกเป็นเม็ด ๆ เหมือนคนใกล้จะตาย คิดว่านาที่ตายคงรออยู่เบื้องหน้า แต่
ข้าพเจ้าไม่ยอมล้มตาออกจากกรรมฐาน เพราะหลวงพ่อกเคยบอกไว้ว่า **ไม่เคยมี**

ใครตายเพราะกรรมฐาน ข้าพเจ้ากำหนดตั้งสติว่า “รู้หนอ” “รู้หนอ” รู้ว่ายังมี
สติอยู่กับตัวและบอกกับตัวเอง จะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ข้าพเจ้าจะทดแทนบุญคุณของ
หลวงพ่อกให้จงได้ ทันทึที่คิดถึงหลวงพ่อก เสียงกริ่งเตือนบอกหมดเวลา ข้าพเจ้าจึงออก
จากกรรมฐาน แล้วต่อด้วยอธิษฐานแล้วค่อยแผ่เมตตา ทุกครั้งที่มีการแผ่เมตตาและ
แผ่ส่วนกุศล ข้าพเจ้ามีความปลื้มปิติขลุ่ยจนผอง ในขณะที่แผ่ส่วนกุศลออกไป

มาถึงวันที่ห้าวันที่หกของการปฏิบัติธรรม ข้าพเจ้ามีความรู้สึกอึดอัด หายใจไม่
ค่อยสะดวก หน้าเนื้อหน้าตัวเหมือนมีอะไรมารัดตัวไว้ พลันนึกถึงคำของหลวงพ่อกที่ว่า
“มารไม่มี บารมีไม่เกิด” “ทำความดีต้องฝึกใจ” ข้าพเจ้าจึงทำสติให้หมั่น

คง ตั้งมั่น อดทน นึกถึงหลวงพ่อก็แล้วมีกำลังใจอดทนต่อความยากลำบากได้ ในที่สุด
ข้าพเจ้าก็ปฏิบัติธรรมได้ครบเจ็ดวัน ได้สร้างความคิดดีให้กับตัวเอง บุญกุศลที่เกิดขึ้น
ข้าพเจ้าขอน้อมถวายแด่ “หลวงพ่ोजรัญ” ที่ข้าพเจ้าศรัทธาและเทิดทูลอย่าง
สูงสุด

ชีวิตของข้าพเจ้ายังต้องดิ้นรนต่อสู้ต่อไป แต่ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหวกับสิ่งใด ถ้า
ตราบใดที่ข้าพเจ้าใช้สติในการดำรงชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าตั้งใจไว้ว่าจะละชั่วประพฤติดี
และทำหน้าที่ของแม่และของมนุษย์คนหนึ่งให้ดีที่สุด

ลูกสำนึกในพระคุณของหลวงพ่อกับที่ชี้ทางบรรเทาทุกข์ให้ลูก ในยามที่ลูกอ่อนแอ
และท้อแท้หมดกำลังใจ หลวงพ่อทำให้ลูกเกิดแสงสว่างแห่งปัญญา มีสติ มีความ
อดทนและเข้มแข็ง เพื่อต่อสู้กับปัญหาที่เกิดขึ้น

เนื่องในวันเกิดครบ ๗๖ ปี ของหลวงพ่อในปีนี้ บุญกุศลใดที่ลูกกระทำมาขอ
น้อมถวายแด่หลวงพ่อ ลูกขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย ช่วยปกป้องคุ้มครองให้

หลวงพ่อดีร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของ
ลูกและปวงชนตลอดชั่วกาลนานเทอญ